

то земно кълбо, т. е. оная земя, която са нарича сега Америка.

Когато Колумбъ са върналь назадь въ Испания, когато разказаль за своите сполуки, когато разказаль за новата земя, за новите люде, за новите царства и кралийове, то злите езици замълчале, кралятъ и кралицата не знаяле какъ да му са нарадватъ и дѣ да го туратъ да сѣдне; а учените, които по-преди му са смѣяле и псувале го, сега му са подлизвале и мжчиле са да му угодатъ. Въ испанската столица Колумбъ влѣзаль като пѣкой краль; народътъ викаль и радваль са, пушки и топове гжрмѣле, камбани по черковите звънкале! Съ една дума, сичко сега тржгнало за него друго-яче. Но знаете ли още що? Колумбовата работа са захванала дѣбре, а свършила са твърде лошаво. Мнозина, както това бива твърде чѣсто на свѣтътъ, захванале да завиждатъ Колумбу, и сѣки изъ тѣхъ билъ готовъ да му насоли съ каквото и да е. Едини, напримѣръ, гледале да умалатъ цѣната на неговите открития, и веднашъ, когато сѣдѣле заедно съ него и обѣдвале, то захванале да говорятъ, че не била голѣма мжка да открие човѣкъ Колумбовата земя, и че сѣки, който би отишаль по тоя исти пѣтъ, то непременно би трѣбало да са срѣшне и да са патжкне на нея, както са е чукналь о нея и Колумбъ. Тогава Колумбъ, безъ да отговаря на това, земаль отъ трѣпезата едно ейце, и рѣкаль: „кой изъ васъ може да тури това ейце на столътъ така, щото то да стои надолу съ върхътъ и